

[Teichert.]

stiller forslaget til vedtagelse med de af kirkeministeren stillede og af nævnte flertal tiltrådte ændringsforslag.

Jeg synes, at den højtærede kirkeminister har strakt sig meget vidt med hensyn til indrømmelser overfor mindretallet, når han nu går med til at give dispensation fra bestemmelsen om, at hvis et menighedsråd ønsker at beholde et tilliggende areal på 15 ha agerjord, så må det drives som selvstændigt brug og med anvendelse af egne avlsbygninger.

Det er efter min mening en meget vidtgående indrømmelse, som burde hilses med største tilfredshed fra mindretallets side.

Menighedsrådene får nu fri dispositionsret over disse arealer og kan, hvis jeg har forstået det rigtigt, også få et særligt tilskud til dækning af det tab, de eventuelt måtte pådrage sig ved at gå ind i den ordning, som er nævnt i ændringsforslaget til § 7, stk. 2.

De øvrige ændringsforslag er mest af redaktionel art og vil bidrage til en bedre og lettere administration af loven.

Alle den højtærede kirkeministers bestræbelser for at nå til enighed med mindretallet har mødt en kold skulder. Selvom man har fået alle de vigtigste spørgsmål besvaret på meget udtømmende og tilfredsstillende måde, har venstre ikke kunnet undlade også i dette tilfælde at demonstrere den herskende uenighed i partiet.

Da jeg antager, at mindretallet selv vil redegøre for deres indstillinger, skal jeg undlade at komme ind på disse, men kun nævne, at der i betænkningen har indsneget sig en lille fejl, idet der er faldet et ord ud i det ærede medlem hr. Jørgen Grams indstilling. Der står i sidste stykke, at mindretallet må mene, at lovforslaget kun bør omfatte et alvorligt forsøg på omfattende jordfordeling. En sådan vil, hedder det, blive modtaget med velvilje af de sønderjyske menigheder og medføre det, som er hovedsagen: at den del af den sønderjyske præstegårdsjord, som er egnet dertil, kan tages i brug til tillægsparceller til selvstændig bebyggelse. Der skulle i sidste sætning stå: at den del af den sønderjyske præstegårdsjord, som er egnet dertil, kan tages i brug til tillægsparceller og til selvstændig bebyggelse. Men dette lille ord „og“ er ikke et udtryk for en ændring af de principielle synspunkter, der anlægges af det ærede medlem hr. Jørgen Gram.

Mig forekommer det, at mindretallet har set det som deres fornemste opgave at forhale sagen og helst så lovforslaget gemt

hen, idet man ræsonnerer sådan, at nu er det jo gået udmærket på den gamle måde i så mange år, og så kan det også nok gå endnu et stykke tid. Man har intet lært af udviklingen i sønderjylland og forsøger at sidde det stærke krav fra husmandsorganisationernes side overhørig. Det går ikke længere! Tidspunktet for præstegårdsjordernes udstykning er der nu, og det kan ikke nytte, at man forsøger at undskylde sig med, at man ikke har fået tilstrækkelig tid til at sætte sig ind i lovforslagets detaljer og føre de fornødne forhandlinger, bl. a. med menighedsrådenes repræsentanter. Det er kun et skalkeskjul. Jeg tror ikke, at vi ville få tilvejebragt enighed om lovforslaget, selvom vi ville gå med til en udsættelse til efteråret. Der er intet, der tyder på det, og derfor vil det kun være spild af kostbar tid at føje sig efter mindretallets ønske.

Jeg anbefaler at følge flertallets indstilling, fordi det er min overbevisning, at denne lov i forbindelse med de øvrige jordlove vil gøre sit til at forbedre den nuværende, i længden uholdbare tilstand og vil være medvirkende til, at det gamle stridsspørgsmål om præstegårdsjordene løses på en meget lempelig måde. Mit parti er stadig af den anskuelse, at vi samtidig med de store tilskud, der ydes til landbrugsskoler, husmandsskoler og højskoler, som tager sigte på ungdommens dygtiggørelse i deres virksomhed til daglig, må føre en jordpolitik, der virkelig giver de unge en chance for at få foden under eget bord. Der vil de få lejlighed til at vise os deres evner. I sønderjylland er der afgjort brug for disse unge, og det er ikke alene de unge fra landarbejderhjem og husmandshjem, men også fra gårdmandshjem, som venter på dette lovforslags gennemførelse. Vi kan ikke vedvarende se på, at så store arealer, som der her er tale om, drives på den mest gammeldags maner, man kan tænke sig, og det i en tid, der ellers kræver den størst mulige effektivitet i produktionen. Efter min mening må alle gode kræfter kunne samles om den fornuftige og hensigtsmæssige løsning, som dette lovforslag tilsigter.

Det skal nævnes igen, at der her ikke alene er tale om et økonomisk, men også om et nationalt problem, som mindretallet ikke bør lukke øjnene for, og som det må være med til at løse. Hensynet til kirken må ikke overgå hensynet til ungdommen, til de mennesker, der arbejder med jorden og, når vi tager befolkningens og beskæftigelses-spørgsmålet med i betragtning, hele den danske nation. Grænselandets problemer løses nu engang bedst ved fælles indsats,